

Paardenvlees

‘Hedenmiddag, om twee uur, noodslachting in het slachthuis aan de Zaagmolenstraat. Daarna verkoop van paardenvlees. Zegt het voort, zegt het voort.’ Regelmatig liet stadsomroeper Rejack deze boodschap over de Goese plein en straten schallen als de gebroeders de Kok, geen familie, weer eens een snelle slachting van een paard hadden. Op de fiets en gewapend met een grote bel doorkruiste hij dan de stad om zijn boodschap aan de menigte te verkondigen. Bijzonder aan hem was dat hij niet

alleen zulke boodschappen verkondigde, maar ook de boodschap van de Heer. Hij was n.l. ook nog een zeer toegewijd Heilssoldaat. Het brengen van boodschappen ging hem dus best goed af. Er rustte zegen op, zullen we maar zeggen.

Geloof maar dat de boodschap gehoord werd. Mijn vriendin, mevrouw P. te G., weet zich maar al te goed te herinneren dat het dan druk werd bij het abattoir in de Zaagmolenstraat. Omdat de vaders nog aan het werk waren en de moeders na school de kinderen moesten opvangen, werd alvast één van de kinderen naar het slachthuis gestuurd om een plaatsje in de rij met wachtenden te bemachtigen. Niet dat die kinderen dat nu zo leuk vonden, maar voor een malse paardenbiefstuk hadden ze dit toch wel over. En omdat zulk vlees kort na de oorlog zonder bon verkocht mocht worden, was de drukte goed te verklaren.

Met het voortschrijden der jaren verdween stadsomroeper Rejack uit het straatbeeld en dreigde de paardenbiefstuk ook te verdwijnen, maar bij de ‘Volksslager’ in de Lange Vorststraat bleef het te koop. De vader van vriendin P. te G. ging regelmatig naar de Volksslager om een paardenbiefje te halen en omdat haar moeder goed kon bakken was het dan smullen geblazen. Zoals het met veel kleinere winkels ging, moest ook de ‘Volksslager’ het loodje leggen en daarmee verdween ook het paardenvlees uit beeld.

Nu is het echter volop terug. Paardenvlees ziet er niet zo veel anders uit dan de biefstuk van het rund. En omdat er veel paarden zijn kun je hen toch ook niet allemaal naar de destructor brengen? Hun vlees is immers minder bewerkt met chemische en slaapmiddelen dan dat van runderen. Inventieve geesten besloten daarom van de nood een (on)deugd te maken en paarden- en rundvlees met elkaar te mengen en in de gehaktballetjes van Ikea, knakworst, lasagnegehakt en nog andere vleesproducten te stoppen. De deugd is het feit dat het paardenvlees toch als voedsel diende en de ondeugd dat het paardenvlees ineens niet meer van het paard maar van het rund kwam. En we lazen op de verpakkingen dat het 100% rundvlees was wat er in zat. .

Een nieuwe rel was geboren, want Eén Vandaag, Nieuwsuur, Pauw en Witteman, Canvas en Ter Zake stortten zich op dit onderwerp en deden het voorkomen alsof half West Europa met paardenvlees vergiftigd werd. De paardenbiefstukdeskundigen waren niet aan te slepen. Maar wat bleek? De consument lag er niet zo wakker van, werd nieuwsgierig en vroeg in plaats van rundbiefstuk om paardenbiefstuk, want ze wilden dat ook wel eens proeven.

Of er weer een nieuwe ‘Volksslager’ komt, die vooral paardenbiefstuk zal verkopen? Ik vrees van niet. Het paardenbiefje zal misschien een delicatessen worden, maar we zullen vooral lapjes met meer of minder hormonen voorgeschoteld krijgen, want, o sentiment, je kunt het de

edele viervoeter toch niet aandoen dat hij op het bord van een menselijke lekkerbek eindigt in plaats van in de destructor? Stel je voor, dat je op de menukaart het volgende te lezen krijgt: ‘Steak Sara van de Tempelhoeve, gelardeerd met spekjes en overgoten met wijnsaus’. Eet u smakelijk.

Augustinus.